

Jelige: De lehet (f)élni

Haiku a karanténról

Én jól, köszönöm

Egyszerűen most ez van

De lehet (f)élni

Először élek egyedül. Hat hónap.

Nem hagyom el a lakást, a lányaim családja ellát, mindenem megvan. Na meg, még a sejtelem időszakában -, ha ugyan az elmúlt már - tele pakoltuk a spejzt. Szegény kis dédunokám, de nehéz szó is ez: spejz. És milyen hasznos ilyenkor. Én emlékszem olyan időkre, amikor jól jött. Neki ez az első. Sokaknak ez az első. Nincs új a nap alatt.

Madzagra kötött szatyrot engedek le az első emeleti erkélyről a ház fala mellett. Nem megyek ki a lépcsőházba sem. – Szürreális - mondja az unokám; nekem csak jelen: nem szokványos, nem különös. Most ez van, egyszerűen, most ez van.

Soha nem gondoltam úgy a lakásomra, mint nagy lakás. Most látom, milyen nagy. De nem vagyok magányos, a család persze rettentő mód aggódik értem. - Kijössz a kondiból, Nagyikám! - mondják. - Sportolj! És én sportolok. A távgyaloglás a karosszékektől kezdődik, el a fürdőszoba előtt, végig a folyosón, be az unokám üres szobájába, megkerülöm az ágyát, visszakanyar, ki a konyhába, nappali, körbe: dohányzóasztal, íróasztal, virágállvány, könyvespolc és vissza a szobámba a karosszékeig. Tizenötször. Ez 2 tized rózsafüzér, pont, mint a Budagyöngye és a Jánoskórház távolsága. Ettől kicsit megnyugodnak, de persze nem telik el nap, hogy meg ne kérdezzék, lefutottam-e már a napi köreim. - Le - válaszolom mindig, akkor is, ha aznap elmaradt. Különben vetettek nekem egy „lábgépet”, meg egy masszázsválmát, ami ültő helyemben masszíroz, ha a székbe teszem. Most mindkettő ott porosodik a radiátor előtt. Egyik kényelmetlen, a másik meg... Megnyugtatja őket. Istenem, mit ki nem találhatnak! Érthető, hát aggódnak. Nekik ez az első. Sokaknak ez az első.

Egyébként, semmi rendkívüli, ahogy lenni szokott: álmatlan éjszaka, sokáig égetett lámpa, egy jó könyv. Hajnalban kávé, kizárólag feketén, ima, hírek. Beágyazok, öltözködöm, főzök, déli harangszó, Úrangyala, ebéd. A délután mindig mozgalmas. Az unokák, kihasználva, hogy informatikus a nagyanyjuk, küldik a rájuk szabott

elvégezzhetetlen mennyiségű beadandó feladatot, besegíték. Némelyiket élvezem, a legtöbb borzasztó, felesleges, untat. Túl sok ez nekik egyszerre. Nekik ez az első. Sokaknak ez az első.

Mégis, vannak újdonságok, például soha nem ettem korábban puffasztott rizst. A lányom vette, nagyjából egy öt fős családnak elegendő mennyiséget. - Ez eláll – a világ végezetéig -, ha elfogyna a kenyér, vagy ha úgy alakulna, hogy nem tudunk jönni - mondja. Kefirrel kifejezetten jó. De kikísérleteztem magamnak én is egy kenyeret. Semmi extra, semmi kelesztés vagy élesztő. Víz, liszt, szódabikarbóna, só, 180 fok, 90 perc. Három napig finom, utána ehető.

Hiányzik a család, az unokák, a testvéreim, a normális szentmise, a kórus, a kinti séta, a zeneakadémia, a biztonság. Nem az enyém, a gyerekeimé. Nekik ez az első. Sokaknak ez az első.

Néha elképzelem, milyen lesz ez után. Részemről sehogy, ahogy eddig, csak eggyel többet élünk meg. De a többieknek, akiknek az első... Aztán nevetek magamon. Nem tudjuk elképzelni az „ez utánokat”, nem lehet kitalálni. Soha nem lehetett. Csak azt remélem, hogy tanúságos lesz és nem vissza, hanem helyre állunk hamarosan.